

de indgåede aftaler om variable løndele vil således kunne fortsætte indtil udløb af den pågældende aftaleperiode. Eksisterende incitamentsordninger må ikke forlænges eller fornyes.

Kreditinstitutter, der ikke tilføres kapitalindskud, er omfattet af § 77 a i lov om finansiel virksomhed, hvor efter variable løndele maksimalt må udgøre 50 pct. Når et kreditinstitut ikke længere modtager statsligt kapitalindskud, vil instituttet ligeledes være omfattet af § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

Det bestemmes i *stk. 2, nr. 9*, at et kreditinstitut ikke må fradrage mere end halvdelen af den enkelte direktørlønning i kreditinstitutets skatteregnskab. Institutet skal i en note til årsrapporten oplyse, hvor stor et beløb, der er foretaget skattemæssigt fradrag for.

Bestemmelsen kan ikke håndhæves af skattemyndighederne.

Kreditinstitutterne skal i medfør af *stk. 2, nr. 10*, betale en rente for kapitalindskuddet. Renten forhandles individuelt i forbindelse med indgåelsen af aftalen med det enkelte kreditinstitut og baseres på det enkelte instituts type og risikoprofil. Desuden vil de økonomiske vilkår i ordningen blive tilrettelagt således, at staten – som modstykke til den risiko skatteyderne bærer – kan forvente at få et rimeligt afkast for at stille kapital til rådighed for kreditinstitutterne.

Det forventes, at renten for kapitalindskuddet gennemsnitligt vil være på ca. 10 pct. årligt. Renten skal, i overensstemmelse med EU's retningslinjer, fastsættes individuelt for de enkelte kreditinstitutter ud fra deres kvalitet målt ved f.eks. kapitaloverdækning og risikoprofil. Derfor kan gennemsnittet – afhængigt af, hvilke kreditinstitutter der vælger at deltage i ordningen – ende med at afvige fra de gennemsnitlige 10 pct.

årligt. Denne rente vurderes at være forenelig med de retningslinjer, der er fastlagt på EU-niveau, og svarer til de afkastkrav, der har været stillet i forbindelse med offentlige kapitalindskud i andre EU-lande.

I EU's retningslinjer er der som mål for graden af risiko, som spiller ind på prisdifferentieringen af kapitalindskuddet, lagt en betydelig vægt på rating. Kreditinstitutter med en rating på A eller derover kan i henhold til EU's retningslinjer undgå tillæg til minimumsprisen. De internationale historiske erfaringer er, at institutter med en rating på AA- eller derover (kaldet gruppe I) i gennemsnit har en risikopræmie på kernekapital, der er ca. 0,75 procentpoint lavere, end hvad der gælder for institutter med en rating mellem A- og A+ (gruppe II), mens risikopræmien for institutter med en rating på BBB+ eller derunder (gruppe III) i gennemsnit har en risikopræmie på kernekapital, der er ca. 2,25 procentpoint højere end institutter i gruppe I.

Kreditinstitutter, der ikke allerede er ratede, vil ved prisfastsættelsen af kapitalindskuddet blive indplaceret i tre grupper ved at sammenligne dem med de allerede ratede kreditinstitutter på en række underliggende faktorer, såsom kernekapital, gearing, indlånsunderskud, likviditetsrisiko, indtjening og kreditkvalitet. Derved vil alle institutter på et gennemsnitligt og objektivt grundlag kunne klassificeres i tre kategorier. Prisfastsættelsen af de enkelte institutter vil samlet set indebære, at renten vil variere fra ca. 9 pct. årligt og op til ca. 11,25 pct. årligt, jf. nedenstående tabel. I det omfang at der forekommer ændringer i den nuværende rente på den femårige statsobligation, vil det få indflydelse på nedenstående renter.

Afkastkrav for forskellige typer af pengeinstitutter

	I (»God« rating)	II (»Moderat« rating)	III (»Dårlig« rating)
Afkastkrav i pct.	9	9,75	11,25

Den faktiske gennemsnitlige rente vil afhænge af, hvilke kreditinstitutter der søger, og hvor meget de søger.

Da de statslige kapitalindskud skal være midlertidige, er der behov for at skabe incitament og økonomisk tilskyndelse til, at kreditinstitutterne afvikler kapitalindskuddet.

For det første vil den løbende rentebetaling stige, hvis pengeinstituttet i større omfang begynder at udbetale udbytte. Den dividende-relaterede rentebetaling er ikke en begrænsning på institutternes udbytte,

men alene en sikring af, at staten altid får mere i rente, end hvad aktionærerne får i udbytte.

Konkret sker stigningen ved, at den løbende forrentning efter det tredje år fastsættes på følgende måde:

- 1) En løbende minimumsforrentning på 10 pct., eller
- 2) en dividende-relateret løbende forrentning på 125 pct. af den samlede dividendebetaling skaleret med udstedelsens andel af værdien af instituttet